

сътъ рѣшилъ още, щото рускитѣ войски да не останатъ въ България повече отъ деветъ мѣсеца.

Биконсфилдъ поискалъ отъ конгреса да приеме и делегатитѣ на Гърция, Делианисъ и Рангабе. Не толкова отъ симпатии къмъ тоя народъ английскитѣ премиеръ се застъпилъ за гърцитѣ; той виждалъ въ тѣхъ исторически врагове на славянитѣ и искалъ да противопостави тоя елементъ на българитѣ. По такъвъ начинъ той противодействувалъ на Русия. Делианисъ и Рангабе бидоха приети само да изложатъ тѣхнитѣ искания. Вадингтонъ се застъпилъ нѣколко дена по-късно за Гърция. Силитѣ показали Портата да влѣзе въ прѣговори съ Атинския кабинетъ за да уредятъ сами въпроса за границитѣ; гърцитѣ искали Тесалия и Епиръ.

Въпрѣки горѣшитѣ протести на турскитѣ делегати, конгресътъ рѣшилъ да даде приврѣменно Босна и Херцеговина на Австро-Унгария да ги управлява. Графъ Бенедети пишеше по тоя случай: „Дипломатията притежава „особенни формули, които ѝ позволяватъ да маскира, „подъ прѣдлогъ на приврѣменно окупиране, окончателното присвояване, неоправдано съ нищо“.

И така Австро-Унгария, безъ да пролѣе ни капка кръвъ, се домогна до Босна и Херцеговина, които ѝ отвараха нови хоризонти за политическо и икономическо влияние на Изтокъ. Още едно доказателство, че между Германия и Англия е имало тайно съгласие прѣди конгреса е и това, че Бисмаркъ бѣ наредилъ така работата, щото прѣдложението за Босна и Херцеговина да се направи отъ единъ английски делегатъ.

По такъвъ начинъ Австрия даде възможность на Германия да разполага по свободно съ Дунава, който бѣше главниятъ ѝ пѣтъ за Черно море и Азия; при това Бисмаркъ имаше вече възможность да спечели Австро-Унгария на страната на своята политика.

Трѣтиятъ отъ важнитѣ въпроси, които конгресътъ разисквалъ, билъ за Бесарабия. Английскитѣ посланици се противѣли да се даде Бесарабия на Русия, понеже свободното плаване по Дунава щѣло да страда, Шуваловъ отговорилъ, че ако една държава прѣвземе земитѣ които ѝ сѣ принадлежали по-рано, то тя има право да ги пази. Упо-